

ΙΝΤΕΡΜΕΔΙΑ

ΜΙΑ λύπη 'ναι στη θάλασσ' άπλωμένη
και μιὰ στὸν οὐρανό·
κι ἀνάμεσά τους — σιέκει, ἢ πηγαίνει
τὸ καράβι, ἀργά, τὸ σκοτεινό;

Ἄσπρος ὁ ἥλιος κ' εἶναι μαύρ' ἢ μέρα·
στὸ κύμα ἢ καταχνιά
ψηλώνει, χαμηλώνει, ἀπλώνει πέρα
και χωνεύει μὲς στ' ἄδεια του πανιά.

Κλιτή, θλιφτή στοῦ караβιοῦ τὴν πλώρα
ἢ Ἰοργόνα ἀναμετροῦ
τῆς ἄβυσσος τὰ μάκρη: — Ποῦθε ἢ μπόρα
θὰ ξεσπάσῃ, πού ἢ καρδιά μου λαχταροῦ;

*

Σὲ μιὰ γωνιά παραρριχτός
μὲ μιὰ πέτρα προσκέφαλο και πτώμα
μὲς στὴν ἀγκάλη τῆς νυχτός,
ψυχὴ και σώμα
κοιμήσου νὰ χαρῆς τὸν ὕπνο.

Ἦσκιοι βαριοὶ — τὰ κρίματα;
και μαύρ' ἢ νύχτα βουβ' ἢ νύχτα
χωνεύει τὰ σβυσμένα βήματα
πού φεύγανε κ' ἢ σκύλλα ἢ ἔγνοια δὲν ἀλύχτα
γιὰ νὰ χαρῆς τὸν ὕπνο.

Κοιμήσου νὰ χαρῆς τὸν ὕπνο
κοιμήσου, ὅσο πού ζῆς·
θυμήσου, θὰ πεθάνῃς
και πιά δὲ θὰ χαρῆς
τὸν ὕπνο — οὐδὲ τὸν ξύπνο.